

Status Stil

060 / 676 88 01
060 / 4 84 64 91
Нови Београд, Др Ивана Рибара 88

СРПСКА ОФИЦИРСКА САБЉА М.1895/1995 И ПАРАДНИ БОДЕЖИ ВИДОВА ВОЈСКЕ

САБЉЕ : 25 месечних рата

стандартна.....месечна рата – 3.950 дин.
посребрен.....месечна рата – 2.940 дин.
посребрена.....месечна рата – 4.200 дин.
позлаћен.....месечна рата – 3.360 дин.
позлаћена.....месечна рата – 4.600 дин.

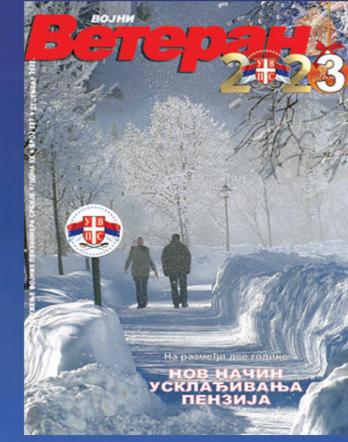
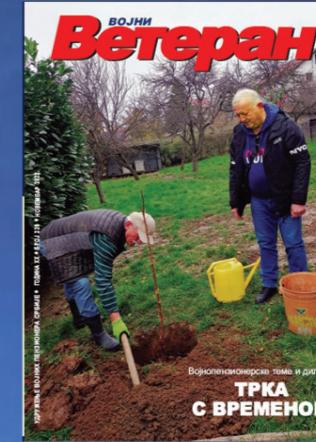
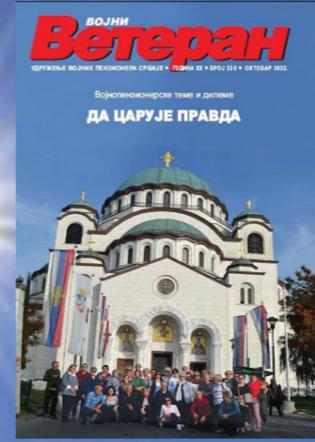
БОДЕЖИ : 20 месечних рата

Војни Ветеран

УДРУЖЕЊЕ ВОЈНИХ ПЕНЗИОНЕРА СРБИЈЕ •

ГОДИНА XXI • БРОЈ 228 • ЈАНУАР 2023.

Војнотеме и дилеме
**ДА НАМ СВИМА
БУДЕ БОЛЬЕ**

Миша Анастасијевић

На мермерној плочи уклесана су имена наших и румунских добротвора који су обновили цркву

Делегације ветерана из Србије и Румуније минуле јесени посетиле су Клежане

Капетан Мишино здање у којем се налази седиште Београдског универзитета

Ко је био капетан Миша Анастасијевић

НАШ НАРОДНИ ДОБРОТВОР

Капетан
Миша
приликом
предаје
велеплетног
здана
поклона
отачству

Клежани, насеље је у Румунији у округу Ђурђу познато је по богатим налазиштима нафте, која се интензивно експлоатише. Половином 19. века у постојају тог села обележило је присуство и старање великог српског богаташа капетан Мише Анастасијевића (рођен у Поречу на Дунаву, 24. фебруар 1803, а преминуо у Буковешту, 27. јануар 1885). Трговац солу и бродовласник је купио спахилук на домак Буковешта, и решио да се ту скраси након напуштања Београда 1859. године. Био је титуларни мајор, велики трговац, српски родољуб, учитељ и добровлађар.

Клежани су највећи спахилук у Влашкој. Смештени су 40 километара од Буковешта, а 60 од Дунава. Посед је капетан Миша заокружио куповином у два маха - 1852. и 1856. године, за 200.000 царских дуката. Затим је уследио додатни трошак од 120.000 дуката да би подигао сва здана на том узорном спахилуку.

Књаз Милош поставља Мишу јула 1833. године за „дунавског капетана“ (за Ђердан), даје му титулу мајора са надзорно-арбитражном улогом. Миша се са породицом преселио из Порече у Милановац, па 1842. године у Београд. Пред Мађарску буну (1847) се одрекао мајорства, и препустио трговачким шпекулацијама. Уносном продајом жита у Бугарској током гладне године дошао је до капитала да преузме мали рудник соли у банкроту.

До 1865. године. Анастасијевић је имао око десет хиљада људи у служби, 23 сталне и привремене камарашије (стоваришта) у разним крајевима, највише уз реке Саву и Дунав. Камарашије су постојале и код молдавских мајдана соли и у месту Бакој, или и унутрашњости Србије, па и у Босни. Да би могао несметано да ради, оформио је сопствену флоту од 74 брода (које је наручио половне - преправио у Рушччуку) за превоз соли, што му је донело велико богатство. У Буковешту је била главна пословница, а у Београду седиште - централа Анастасијевићеве трговачко-извозно-увозне компаније. Покушао је да са Коларцем и Јованом Куманудијем оснује Српско брдарско друштво са капиталом од 200.000 дуката, али је то осутила Аустроугарска. У једном тренутку је поседовао 1,5 милиона дуката готовине, што

Црква Свете
тројице у
Клежанима коју
је саградио
добротвор

Унутрашњост цркве после реновирања

У крипти цркве
је гроб Мише
Анастасијевића

У порти пред
црквом
мермерна
биста великог
добротвора

Фреска на
спољном зиду
цркве

У дворишту
цркве је и
споменик мајору
Миши
Анастасијевићу

Школа у
Клежанима
коју је подигао
Миша
Анастасијевић

Кућа у Клежанима
било је место
окупљања
негдашње елите

Анастасијевић је само
једном приликом
потрошio наводно
50.000 ф. у
злату, за организацију
гошћења
какво се не памти.
Тако је обезбјевало

положај једног од најбогатијих људи на Балкану. Због вредног поклона држави Србији Капетан Мишиног здана 1863. године сматрао се највећим српским добротвором. Та изузетна у сваком погледу зграда у центру Београда, коштала је Анастасијевића 110.000 дуката, рачунајући ту и преправке због нове намене. Позајмљивао је новац кнезевини Молдавији (као 2,5 милиона леја у злату 1855. године), куповао спахилуку у Влашкој (12), а када се обогатио постао велики добротвор. Али и још као младић учинио је много добрих дела и помогао сиротињи, будући захвалан сваком ко му је до тада у животу помогао. Капетан Миша је био богаташ са стилом, дарежњак са одређеном мисијом, не заборављајући своје сиротињско порекло. Много је његових познатих доброчинстава, а сматра се да је још више непознатих. Помагао је многе писце приликом штампања њихових књига, давао и велике зајмове али и опратио дужницима као што је опростио велики дуг (од 8.000 дуката) свом пријатељу Илији Гарашанину или робјаку Гржићу чак 40.000 дуката, поклањао гардеробу женама Доњег Милановца сваки пут када би тамо доспео, финансирао Читалиште београдско, чији је један од оснивача, као и балове на двору кнеза Александра Карађорђевића, основао и финансирао школу (мушку и женску школу) на свом имању у Влашкој, коју су ѡаци бесплатно походили, давао девојкама мирузре, спашавао трговце од пропasti опрштајући им дугове или дајући позајмице и слично. Под старе дане Миша је постао још дарежњакији, па је своју најомиљенију лађу „Симку“, без размишљања поклонио неком хуманитарном друштву. Највише је помогао и остао доживотни председник београдских - Грађанске касине и Читалишта. Изабран је 1863. године за почасног члана Друштва српске словесности у Београду. Његово „лакоумно“ потомство је за Мишиног живота ужivalо све благодети богатог оца и деде, али након старчеве смрти мало им је остало у наслеђе. Миша је под старе дате почeo да продаје своје мање некретнине, а ређали су се и лоши исходи подухвата. Влашки спахилуци више нису могли да покрију огромне трошкове, па се последњих година његовог живота капитал корнуо.

На свом поседу је Миша изградио велики конак, који је по луксузу подсећао на двор. Ту је и било отменијих гостију у посетилица који су готово свакодневно ужivalи српско гостољубље. Послуга је носила црногорску или херцеговачку ношњу током службе у конаку. Поред домаћиновог, био је изграђен и посебан конак за госте. У Клежане је шездесетих година 19. века више пута долазио у лов по околним шумама румунски краљ Карол Први. Галантни домаћин Миша Анастасијевић је подигао као своју душевну задужбину једну поред друге, православну цркву и школску зграду. У цркву посвећеној Св. Архијстратигу Михајлу (иначе његовој крсној слави) у подној, гробној крипти почива од јануара 1885. године (а и сада) његово балсамовано тело, (неизмењено) у стакленом провидном ковчегу, под саркофагом. Над улазним вратима у цркву су две спомен-плоче са уклесаним текстом о задужбинару, на српском и румунском језику. На српском језику пише да је тај божји храм подигнут у име Св. Тројице од стране мајора Мише Анастасијевића житеља београдског и земљедрца мулка Клежани, посвећен Св. архијстратигу Михајлу, при благодарном владају (влашког) кнеза Александра Јоана Првог 1864. године. Градња храма је задужбинара коштала 120.000 дуката, а радили су италијански мајстори. На торњу је 1864. године постављен велики сат са циферблатом. Црквени мобилијар допремијен је лађом из Беча, а иконостас је осликан румунски сликар Георге Татареску 1865. године.